

въпроса да се твърди, че „музиката не е стока, която може да се продава чрез акт на покупко-продажба“, поради което възнаграждението на оркестрантите трябва да се намали от реализирания стокооборот, значи да се застане на становището и останалите съставни елементи на издръжката на обръщението, които се покриват от надценката, да се намалят от стокооборота, тъй като и те не са стока. Това значи да отречем характерното в общественото хранене и да отчитаме стокооборота не по цени, съответстващи на категорията на заведенията, а по цени без надценка.

Въпросът с „допълнителната“ надценка в останалите категории заведения по същество не се различава от разгледания случай в заведенията от екстра категория. В същност, с допълнителната надценка, която се дава за сметка на извън определените за тази категория разходи, се създават междинни категории заведения, а именно: първа категория с оркестър (между първа и екстра категория), втора категория с оркестър (между втора и първа категория) и пр. Ако наредбата за категоризирането на заведенията беше предвидила такива категории и съответните им надценки, въпросът за „допълнителната“ надценка въобще нямаше да съществува. Самият факт, че в момента разходите за оркестрантите не се включват в издръжката, че техните бройки и фонд работна заплата са отделно от тези за търговските работници и пр., са въпроси, продиктувани от практически съображения, които не могат да ни дадат основания за коригиране на стокооборота. Например бройките и фондът за разносната търговия са извън бройките и фонда за търговските работници, обаче реализираният от тях стокооборот се отчита като редовен стокооборот. Следователно допълнителната надценка за оркестрантите, която е неразделна част от общата надценка, следва да се отчита като стокооборот в общественото хранене.

За правилното разрешаване на въпроса — следва ли режимните разноси за поддържането на столовете да се включват в стокооборота или не, е необходимо да разграничим обикновените работнически столове от ресторант-столовете. Съгласно т. 13 от постановлението на Министерския съвет за по-нататъшното подобряване и поевтиняване на храната в столовете на работниците и служителите се предвижда, когато е стопански оправдано, някои търговски предприятия за обществено хранене да комбинират търговската си дейност с обслужване и на столуващи. В подобни случаи се сключват договори, съгласно които работниците заплащат употребените в ястията продукти по цени на едро, а предприятието им заплаща отстъпката и надценката, определени за даденото заведение. От гледна точка на предприятието, чиито работници са столуващи, заплатената надценка представлява режимни разноси за стол, обаче, от гледна точка на заведението за обществено хранене, общата сума, която постъпва в заведението срещу продадената храна (от работниците и от предприятието им), представлява стокооборот. За заведението за обществено хранене обслужването на обикновените клиенти и на столуващите се извършва на равни начала при отчитане на всички разноси общо в издръжката на обръщението, поради което то няма основание да отчита едната продукция по цени с надценка, а другата продукция без надценка. И едната и другата продажба за него са еднакъв стокооборот.

Някои излагат възражението, че акт на покупко-продажба има само между работниците-столуващи и заведението за обществено хранене,